

Prefaci: Un regal de la Malèfica

A la Vil·la el ritme no havia pas baixat. Vaja un estiu de descans, pensaven! Havien estat molt atrafegats analitzant tots els documents, notes, elements màgics, pocions i llibres de la Malèfica. Més de tres quartes parts era material inútil, anàlisis i pocions de bellesa! (Quina bruixa adulta es dedicaria a aquestes ximpleries?). Però també molta informació sobre els seus contactes i xarxes (i aquí s'havien quedat ben parats del munt de gent que descobriren que feia el que fos per semblar més bell o jove i que estava disposat a pagar amb màgia o favors aquests coneixements).

La Victòria havia d'enllestir a corre-cuita els deures d'estiu que no havia tingut temps de fer (ara li semblaven un pes afegit que li robava temps a la investigació que de debò li importava i no pas deures difícils de fer!). Però el que més li coïa era que se li havia passat l'aniversari d'en Fulgurant! Amb tot allò de la Malèfica, anar a casa seva, després a l'Atlàntida a rescatar la Laura, la recerca dels seus llibres i coses... es sentia culpable per haver passat per alt el dia més important per a en Fulgurant (clar que ell li havia dit que no passava res, que hi havia coses més importants). Naturalment, no els va dir res a les tietes, que s'haurien espantat que es sentís així per una cosa que elles considerarien una excusa molt correcte per estalviar-se un regal.

Per tant, sense explicar-los perquè, va decidir organitzar un dia especial per a en Fulgurant i aprofità un diumenge en que tots havien quedat per sopar i repassar les notes de la setmana sobre la recerca per preparar una sorpresa per a en Fulgurant i una mica de festa per a tots plegats.

Com que el final de l'estiu era molt suau, ho havien preparat tot a la taula del jardí. Una mica de pa amb tomàquet, oli de les Garrigues, bull, pernil, llonganissa de la bona, un parell de taules de formatges, vi negre del Penedès i sucs de fruita, fins i tot havien pensat en incloure unes dents d'all per a en Borís, a qui li encantava posar una mica d'all a les torrades abans de sucari-hi el tomàquet i l'oli i la sal. Per acabar tenien fruita. Així podien fer un sopar informal comentant les descobertes de la setmana (i el cert és que aquells embotits tan bons atreïen tant com el compartir les novetats de la recerca).

A poc a poc s'hagueren d'acostumar a la ferum de l'Aquària (la pudor de fada era una cosa nova i entorpia amb les aromes del

menjar, però ara, més o menys, ja tots s'hi havien acostumat; en gran part, pel respecte que els mereixia l'Aquària com a investigadora). Així que quan ja havien arribat tots (una bona colla: les tres tietes, la Victòria, en Fulgurant, l'Aquària, l'Aina, la Mar, la Rosy, l'Àfrica, en Pere, en Borís, la Maria, en Xavier... eren una bona colla! I a vegades venia en Carles també —el pare de l'Ona—). La Victòria va cridar l'atenció de tots i va posar una coroneta daurada de rei a en Fulgurant.

—Aquest any no hem pogut celebrar el seu aniversari, així que avui el sopar serà en honor a en Fulgurant! —Tots van somriure i els semblà bé. A tots els agradava qualsevol excusa per fer festa, i en Fulgurant s'ho mereixia.— I ara, ves a l'habitació a veure el teu regal! —Va fer rient.

En Fulgurant saltà entusiasmat i, com un llamp, corregué (mig volà) cap a l'habitació. Tots el seguiren (però més pausadament) i van poder sentir els seus grunys d'alegria des de l'habitació. La Victòria havia invocat... UNA LLITERA! “*Ara podrem dormir plegats, ja ets massa gran per un cabàs a terra, jo dormiré a dalt i tu a baix*”. El cobrellit de colors ben llampants va encantar a en Fulgurant (ple de rojos i daurats) i va saltar sobre la Victòria a llepar-li les galtones (ecs!), clar que, ara que cada dia creixia més, gairebé la va tombar i la va fer caure!

La Flor, sorneguera, va fer: “*Però no l'havies d'ensenyar a llegir i escriure?*” va fer rient-se'n. La Victòria i en Fulgurant la van mirar seriosos (sí, no em pregunteu com, però en Fulgurant també és capaç de mirar seriosament, somrient o rient). En Fulgurant va ser ràpid i allargà la mà per prendre la seva pissarreta de pràctiques i, amb un guix, va escriure: “*Sí, ja ho ha fet, és clar. Ho va prometre, oi?*” i la mostrà a tots. A la Laura (i a la Teresa i a la Flor) una mica més i la mandíbula els toca a terra de tant com van obrir la boca de sorpresa. En Borís va riure satisfet, allà la Victòria i en Fulgurant sí que havien sorprès tothom! A partir d'aquella nit en Fulgurant procurava carregar amb la pissarreta per escriure-hi missatges i no sempre comunicar-se solament per missatges mentals, així practicava. I cada cop que ho feia tornava a recordar les cares d'astorament de tots aquells investigadors tan importants i reconeguts quan va mostrar-los que era capaç d'escriure i llegir (i perquè no se'ls va acudir, si haguessin mostrat com en podia de ser de delicat en Fulgurant amb els caràcters *kanji* del *Shodō* s'haguessin quedat ben astorats! Però clar, ell no podia llegir-los en veu alta per executar el conjur).

La Victòria va haver d'ensenyar a en Fulgurant que no li fes pessigolles amb la seva cua al llit, però allò de dormir plegats va ser ben aviat una cosa normal i les tietes van acceptar que, igual que la Peluda anava a l'habitació de la Laura o en Negret al peu del llit de la Flor (a en Misha la Teresa no el deixava entrar a la seva habitació), en Fulgurant tindria el seu propi llit a l'habitació de la Victòria (fins que pogués, ja que creixia a un ritme molt accelerat). El millor regal, sens dubte, va ser veure les cares de sorpresa de les tietes, va riure en Fulgurant.

Però aquella nit, no per totes aquelles distraccions, van deixar de treballar, i fins ben tard! (Avantatges de les nits d'estiu, que ningú havia de matinar). Entre l'aroma del te i del cafè (l'Aquària prenia cafè, però ja els estava bé, l'aroma del cafè ajudava a amagar la pudor de fada) van anar relatant, cada un d'ells, els seus avenços en les diferents línies d'investigació.

Va ser la Mar la que va mostrar una peça estranya, un retall que havia quedat entre les pàgines d'un bloc de notes de la Malèfica (un dels blocs de notes amb més informació interessant per a tots). En el retall, molt antic, ja groguenc, cremat de les vores i amb forma irregular, s'hi podia llegir: "*Llances de...*", "*Barca Cel i Ona*", "*Riu de Gen...*" i res més. El retall havia quedat amagat (rebreгат, era petit i semblava haver-se quedat entre els fulls per accident i no pas intencionadament) en l'apartat en que s'analitzaven les Llances de Drac, però no sabien trobar-hi significat i la Mar n'havia dut una imatge mental impresa per curiositat (a veure si a algú se li acudia res). Però ningú va poder aportar res i quan ja estaven a punt de deixar-ho estar, la Mar va allargar la mà cap a la Victòria, que era la darrera en examinar la imatge. La Victòria estava tota concentrada, sense sentir la resta, i no se n'havia adonat de res. La Teresa, veient-la tan concentrada, la va interrompre:

—Res interessant, Victòria?

—I si... Llances de Drac... Barca, Cel i Ona, i Riu de Gener i... i si faltés una tercera línia? Podria ser la llista dels amagatalls de les Llances de Drac?

—A veure...

I un rebombori d'excitació resseguí tota la taula. De mala manera la Teresa arrencà la imatge de les mans de la Victòria i l'examinà de nou, la Laura li prengué a la Teresa i l'Aina a la Laura i... va tornar a córrer entre totes les mans i mirades excitades. El cert era que aquell era l'únic paper (bé, retall de paper) on hi apareixia una referència a les Llances de Drac i que no havien sabut

classificar. D'on l'hauria tret la Malèfica? La primera línia era la seva lletra, però no les altres dues.

Barca, Cel i Ona: Barcelona, per allí començarien a investigar, però també havien de cercar la segona part del llibre de “La caiguda de l’Atlàntida” i analitzar les informacions de dracs que anaven trobant, a més de seguir experimentant amb en Fulgurant. Ufff... se’ls girava feina! Començava la cursa per trobar les Llances de Drac, i quedaven pocs dies per començar l’escola! Planificarien les recerques per les vacances del solstici d’hivern, esperaven no fer tard!

Tarongers

D'un dia per l'altre la Victòria va trobar-se immersa de nou en la vida escolar. Semblava que feia quatre dies del duel de varetes i la fi d'Angèlica i ja hi tornaven a ser, però havia estat un estiu tan intens que... que semblava que no hi hagués hagut cap pausa per a res. De fet, havia acabat els treballs escolars de l'estiu solament un dia abans d'iniciar les classes! La seva capa màgica, les aranya-cuques, els experiments amb en Fulgurant, el conflicte amb Oracle, la bruixa Malèfica, el rescat de la Laura... tantes coses... què més podia passar? Bé, les Llances de Drac, la recerca de la resta del llibre "La caiguda de l'Atlàntida",... Uffff... no s'acabaria mai allò?

I per si manqués res, el ritme de recerca que duien era endiablament accelerat! Encara estaven tractant d'aprofundir en la seda màgica de les aranya-cuques i les anotacions de la Malèfica els aportaven noves línies i ara, a sobre, Tarongers ja! Per què no podia tenir un estiu normal de tant en tant? Descansar i prendre el sol i gelats... sense pensar en res, sense estar en perill ni haver de córrer amunt i avall...

I, per postres, l'arrancada de Tarongers semblava una nova cursa sense temps per a res més! A les escoles de bruixes això de començar el curs suaument, repassant, donant temps als infants a posar-se al dia, era una cosa que no es portava gaire. La Conxita ja parlava dels universos paral·lels per passar dels trasllats als viatges astrals. L'Aina semblava que no tenia aturador amb les pocions i el primer dia ja els va posar deures d'anàlisi d'un líquid verd que no sabien què era i dues preparacions més per fer a casa. Ni tan sols l'Àfrica els permetia un respir: Ara començarien les tècniques de teixir la màgia i modelat màgic. Això per no parlar de càlcul matemàtic avançat, estadística i probabilitats o àlgebra de cossos complexos i teories del caos i de nusos.

Però... a més, aquell any havia aparegut una nova tutora al curs de Tarongers, ja no tindrien la coneguda Cristina (a qui ja sabien com tractar) sinó una nova i terrorífica bruixa que s'acabava d'incorporar a l'equip de l'Escola del Mar, l'Alba. Era una bruixa alta, prima, amb una cara allargada, un nas de perfil grec i uns grans ulls que semblaven veure-hi dins teu, amb cabells morens i llargs emmarcant la seva cara i que es movien ràpidament al seu voltant en girar-se. Uns cabells molt molt especials, amb un ullet diminut a cada punta de pèl que li xiuxiuejava tot el que feien els nens darrere

seu quan estava d'esquena. Aquella terrible bruixa tenia tots els nens atemorits (i encantada a la Teresa, que gaudia veient com tots els nens, els de Tarongers però també la resta de classes, li tenien tanta por que des de l'inici de curs les trapelleries havien davallat alarment!).

A més, l'Alba era una bruixa molt molt rara. Estava fascinada per la ciència dels no-màgics i havia fins i tot fet un blog de la classe on hi penjava les tasques i els deures i el material didàctic! I l'havies de consultar, el blog, i penjar-hi els teus resultats a través de màquines dels no-màgics! Per sort, la segona setmana els nens van aprendre com accedir-hi màgicament i podien fer-ho de maneres més normals i sense l'ús d'aquells estranys enginys no-màgics, usant simplement el pensament o la concentració màgica.

De fet, era com tractar d'entrar en la ment d'un altre, però molt més simple perquè allò d'Internet no tenia voluntat i, per tant, no hi havia oposició (tot i que la Victòria, explorant, va trobar alguns elements, anomenats tallafocs, que sí tractaven d'evitar que entressis amb una mena de voluntat no-màgica).

Com podia ser que algú adult s'entretingués amb coses dels no-màgics? Però de l'Alba es podia esperar de tot! Se'n van adonar que ara les coses estaven canviant, els professors no es limitarien a ensenyar-los, ara els posarien reptes assumint que haurien de ser ells els qui resolguessin el problema, i si no ho aconseguien... seria problema seu.

L'Alba, a més de ser la tutora del curs, també els ensenyava el català medieval, les arrels occitanes i les composicions dels trobadors, ja que en determinats conjurs hi havia girs lingüístics d'aquelles èpoques que eren molt poderosos i fer-los correctament et donava molts avantatges. I també teatre i expressió artística (és a dir, com enganyar i fer un paper simulat).

Però Tarongers també tenia coses bones, en Fulgurant assistia a classe amb la Victòria! No podia fer preguntes, és clar, era un familiar, però als familiars amb millor coeficient intel·lectual els deixaven estar amb els seus màgics. La cuca (o el cuc) d'en Guillem també hi assistia des de l'espatlla del seu bruixot. Però el follet de la Júlia, en Fredolic, no durà ni dos dies, l'Alba li llançà un assot de foc que l'envià de tornada a la guarderia dels familiars amb el cul escaldat. En veure-ho, el lloro de l'Ona va restar com una estàtua i, quan entrava l'Alba a classe, es quedava congelat allí on fos per no rebre la seva fúria (més d'una classe se l'havia passada congelat amb les ales obertes a la part alta de la classe, i moltes

aranyes preferien amagar-se en un capoll de seda a patir les ires de l'Alba).

Per a en Fulgurant allò també era fantàstic, ell procurava no molestar i estar-se ben quiet, però després de classe feia un munt de preguntes a la Victòria i, junts, repassaven les classes fetes (no durant la classe, per no distreure-la). Com que ara en Pere estava molt ocupat amb les recerques màgiques i la Victòria ja era gran, en acabar les classes ja no li calia esperar a les tietes per tornar a casa. Amb quasi vuit anys ja podia tornar sola a casa, sempre que ho fes amb en Fulgurant, i així ho feien, tot repassant la llista de deures o les classes del dia. Aquell també es convertí en un moment especial per als dos.

A casa van haver de permetre a la Victòria un espai d'estudi, ja no podia fer els seus exercicis màgics a l'habitació (eren ja massa perillosos), així que li habilitaren un estudi als soterranis. El dia que la Laura li va dir que ja era una nena gran i necessitaria la seva pròpia cambra d'estudi, en Fulgurant i la Victòria es sorprengueren i excitaren molt! Les tres tietes acompanyaren la Victòria i el Fulgurant al soterrani i amb un moviment de la mà dreta, la Teresa mostrà una trampeta secreta a terra.

—Després de la vostra experiència a Ca la Malèfica vam haver de repensar totes les defenses de la casa i també l'ocultació d'aquesta trampeta. Ara prova tu, es mostra amb un moviment de mitja circumferència horitzontal de l'avantbraç dret mentre acluques els ulls tres vegades i concentres la teva màgia identificant-te (tu també pots Fulgurant, t'hem inclòs a la llista). A veure... correcte! Això sí, ara has d'estirar del mànec de la trampeta, no hem aconseguit que ho faci màgicament sense que sigui igual de difícil detectar-ho.

I així va ser com la Victòria va penetrar al soterrani on les tietes havien preparat la seva capa i on preparaven... les seves coses. Al soterrani, engrandit màgicament, hi havia una gran sala amb una taula de treball i diverses portes. D'una d'elles en sortien com batecs i una llum vermella per sota que atemoria força. D'una altra en sortien cops i la porta es veia estomacada, però sense soroll (algun encanteri d'esmortiment del so). La Flor li va comentar a cau d'orella que no seria una bona idea tafanejar a les cambres d'estudi de les tietes, i la Victòria i en Fulgurant hi van estar completament d'acord.

Dues portes més i la cinquena estava oberta, mostrava una cambra buida amb amplies estanteries, una taula de treball, una

pica, una cuineta, alambins i potets per preparats, recipients de diferents pedres i metalls amb mans de morter a joc... en fi, un laboratori màgic complet! La Victòria i en Fulgurant sospiraren de plaer, i tot allò era per a ells!

Ara sí que res se'ls resistiria, ho tenien tot per a fer les seves proves!

L'aniversari de la Laura

Naturalment, la Laura, com la resta de tietes, en complia divuit cada any, i aquell any no va ser diferent. Bé, potser una mica sí, després del rescat i de tants trasbalsos. A més, va ser la primera celebració amb una empudegadora fada a casa! Però cal reconèixer que no molestà gaire, de fet, es pogueren estalviar un regal gràcies a ella (la Teresa i la Flor van ocupar-se d'informar-li amb temps que era l'aniversari de la Laura, assegurant-se així que li hauria de fer un regal i, per tant, estalviant-se'n un elles. Hem comentat ja com en són de garrepes les bruixes?).

Com que la Laura i l'Aquària es duïen tan correctament (no se'n podia dir amigues, perquè una fada i una bruixa mai seran amigues, però... però es respectaven com a científiques i col·laboraven, que ja és molt!), l'Aquària estava desesperada per fer-li un regal adequat, però no sabia què era un regal adequat per a una bruixa, així que consultà la Victòria (amb qui tenia més confiança després de la Laura).

—Però què se li pot regalar a una bruixa? A una fada seria molt senzill, qualsevol cosa bella seria un bon present... —I aquí se n'adonà de l'esgarrifança de la Victòria i en Fulgurant i s'hagué de recordar que havia d'anar amb compte amb determinades paraules que ella emprava perquè feien sentir malament a les bruixes (bé, malament per a l'Aquària volia dir una sensació no gaire agradable, no pas fantàstic com per a les bruixes).

—A la Laura? Una cosa ben fastigosa que la faria sentir realment embruixada podria ser un llibre de secrets màgics de repugnants fades... un munt d'excrements de colom per a fer cremes facials...

—Secrets màgics! Sí, home, i què més. Excrements? Ecs...

—Mira que n'arribeu a ser de finolis... els excrements són ideals per a fer cremes. Potser algun follet o gnom per torturar, són joguines econòmiques.

—Tortures? Passo. —A vegades el llenguatge de l'Aquària era ben bruixeril.

—Or màgic per fer creure als humans-no-màgics que els fas rics i que després es torna en carbó. Conjurs de Finestres Inc. per fer pessigolles als nens fins que ploren de dolor o, millor encara, per posar-los el nas al clatell, això fa molta gràcia, i no es pot desfer en una setmana, és fantàstic a l'hivern quan estan refredats, els mocs els pengen de la gepa!

—Para, para, res d'això, res de fer mal o trapelleries! Ha de ser una cosa bona i per fer coses bones i...

—Vols parar de dir paraulotes?!

—Perdona, és que no me n'adono i...

—No et disculpis, és de molt bona educació, em fas venir esgarrifances a cada paraula que dius!

—Discul... res, no he dit res!

—Correcte! Doncs... roba? No, que encara li reglaries una toga blanca o un barret amb flors! Ecs!

—Una capseta de música?

—Què en saps de música de les bruixes? En coneixes els gustos?

—Pep Guardiola (encara sona a les discoteques de les fades el seu gran Sixteen Tones o La primera vegada) o bé Els Pets (aquests pel nom també us han d'agradar, no?), Gossos, Sangtraït, Big Mama, La Locomotora Negra,... hi ha tants estils de fantàstica música...

—Però que dius? Tot això són pixallits, què tens d'Esclafant, Trepitgem no-màgics, Em-Pixo-a-la-teva-cara o de Caca Destil·lada?

—Com? No els conec pas aquests.

—Sí, estan molt de moda, venen en capsetes que exploten després de sentir-los (duen proteccions per a les orelles i ulleres protectores), em sembla que els gustos musicals dels màgics primmirats com vosaltres no ens serviran. I un quadre? Potser podries fer un dibuix per ella, la Teresa sempre diu que el que importa és haver pensat en ella o fer-li alguna cosa tu mateixa...

—Vols dir com collir un ram de flors? No és mala idea...

—És una idea molt dolentota! Però... ram de flors? Per a què? Per empudegar? Sí, segur que l'empiparia molt, una idea molt correcta!

—Noooo... per fer bonic! Ui, però, així! Vull dir per decorar.

—Per decorar? Per decorar teranyines, cagarades de rata, imatges de deformats o de patiment... però... flors? No... són per empudegar i fer enrabiar, no pas per decorar!

—Bé (ups! Perdó, vull dir... aix!), ja pensaré en alguna cosa. Gràcies per l'ajuda.

—Desgràcies.

—Això volia dir, desgràcies.

Però l'Aquària no ho deixà estar (era gairebé tan cabuda com les tietes o la pròpia Victòria) i continuà pensant què podia regalar-li com a present a la Laura (i no estava disposada a regalar pas res dolent ni per fer mal!). Les tietes, tan contentes com estaven d'estalviar-se un regal, encara s'alegraren més de posar en un problema l'empipadora fada que no deixava de dir paraulotes tota l'estona i tractar de disculpar-se. Veure-la preocupada ja era un regal en si mateix.

Però finalment arribà el dia de la celebració, el cap de setmana després de l'aniversari, i tots frisaven per tal que l'Aquària no hagués trobat què regalar-li i es sentís molt incòmode. Per això es sorprengueren tant (i es quedaren tan frustrades) quan es llevà (com sempre) amb un resplendent somriure i desitjà a totes un bon dia (i aquest cop ja no es molestà en corregir-se). Finalment havia decidit deixar de preocupar-se per encaixar en el grup. Ella era una fada, i no havia pas de convertir-se en una bruixa! L'havien d'acceptar tal i com era, una gran científica! I havien de donar gràcies que col·laborés en la recerca amb elles (sabrien donar gràcies les bruixes?).

No feia prou bon temps per dinar a fora al jardí, així que van fer el dinar dins de casa, amb el munt de paquetets, paquetots, paquetotassos i paquetetetimíssims, paquets de tota mida. Clar, quan en fas divuit (altre cop) hi ha regals de tota mena i de tota mida. Però quan, després de les postres (uns blini¹ amb mel, xocolata, nata, nous, caramel, plàtan, gelat de maduixa, fruites confitades i decorat amb cacau en pols i sucre glacé, una cosa lleugereta per ajudar a baixar el dinar) la Laura començà a obrir els regals... tots van saber identificar a la primera el regal de la bellíssima fada de pell perfecta.

Naturalment, l'olor el delatava, però no solament. Qui usaria un embolcall de paper blanc (tan insuls!) i amb un llaç rosa? (ecs! Rosa! Solament suportaven a en Fulgurant rosa, i això perquè

¹ Blini: Creps russes.

esperaven que de gran canviés el color!). La Laura el prengué molt encuriosida amb dos ditets, fent una ganyota per la mala olor, i procedí a desfèr el llaç amb cura (no el podrien aprofitar, és clar, un llaç rosa! Però potser en podrien treure una mica d'essència de fada. Mmmm... una idea interessant a analitzar amb calma).

Desfet el llaç procedí a apartar-lo, no calia empudegar tota la casa, i va anar desfent l'embolcall amb igual cura. Ara la seva mirada brillava encuriosida de debò. Allò tenia forma de... un mànec? Sí, era un mànec i una cosa rodona... una vareta? No... era rodó. Un mall per estomacar... no, era pla, i l'Aquària no regalaria mai allò. Un... què?

Descobert ja, li va donar la volta i va poder veure un mirallet fet amb mànec i suport de fusta de pi molt ben treballat i suau i... perfumat! (Ecs! Era essència de pins i avets). Reflectia perfectament la imatge de la cara com si fos un toll d'aigua tranquil·la i transparent. Però el que s'hi veia reflectit no era pas la cara de la Laura, o no ben bé, era com una imatge perfecta d'una pell ben blanca i pura i uns grans ulls brillants i profunds, una boca dolça i vermella lluent, sensual i seductora que prometia tota mena de somnis de plaer. I tot, emmarcat en una aura daurada que transmetia coneixement, saviesa i curiositat barrejades a parts iguals.

—És un mirall essencial. Reflecteix la persona, el contingut i no la imatge. —Va esclariar, sense caldre, l'Aquària.

La Teresa li prengué el mirallet màgic i canvià l'essència per la fortalesa d'una imatge distorsionada de la pròpia Teresa, una imatge forta que transmetia la seguretat de saber-ne treure el millor d'un mateix (el pitjor, en llenguatge de bruixes), la seguretat de poder trobar els teus límits, l'estimulant aventura de superar-se. La Flor no volia ser menys, però la seva imatge desconcertà a totes, el mirall en reflectia un altre i un altre i un altre plens de Flors, plans i conxorxes dins plans dins plans dins plans, per mostrar una darrera imatge d'una sensual figura plena d'ovals i plaers molt i molt carnals.

La Flor li allargà a la Victòria, que el prengué i s'hi mirà, però no entengué res. Al mirall solament s'hi veia llum, una llum calidoscòpica plena de formes i colors diferents. Mil possibilitats de moviment continu. Fins i tot l'Aquària es sorprengué i començà el debat acadèmic entre tietes que l'Aquària, creadora del mirall, tallà en sec abans de deixar-lo créixer:

—Hi ha tantes possibilitats que el mirallet no pot concretar les diferents essències. Victòria, tens tantes oportunitats a desenvolupar que no aconsegueix definir la teva essència. Mai havia trobat algú tan complexa. I tu Fulgurant, vols provar?

En Fulgurant també prengué el mirallet, però aleshores vingué l'hora de sorprendre's tots plegats. El mirall reflectia un cavaller abillat amb una daurada armadura muntat en un blanc corser, amb una llarga llança a la dreta, un gran escut amb la creu de Sant Jordi a l'esquerra i amb un castell al fons, amb un posat protector. I ara! Quina bajanada! Com podia un drac ésser un cavaller de brillant armadura? Un drac havia de ser un terrible i esfereïdor un monstre i no pas un cavaller de brillant armadura. Aquella fada beneïta no sabia ni fer miralls essencials, segur que era allò. Solament en Fulgurant va somriure satisfet.

Però la Laura va continuar desembolicant regals i al final en va tenir una pila, divuit, però que feien una bona pila de regals entre roba, objectes màgics,... fins i tot un tutú de ballet tenia! Quan la Laura obria els regals sempre feia una mirada displicent, com si no li acabés de fer el pes, com si digués: “*Va, un altre*”. Però en realitat, per dintre, estava gaudint d'allò més. Naturalment, tractava que no se li notés, si no les seves amigues creurien que li agradava, i allò no estava permès entre bruixes, sempre havies de fer com si no l'haguessin encertat.

Però en veure el tutú de ballet, fins i tot la Victòria va poder percebre la brillantor d'il·lusió en la seva mirada. Ràpidament va dissimular, però allò del ballet li havia arribat molt endins. I quan desembolicà els *puants*, les sabatilles de punta, els tractà amb delicadesa i gairebé reverència. Llàstima que tot fos blanc, fins i tot les cintes dels *puants* per lligar-los als turmells. Però la Laura (múrria) tractà de fer que no li agradava gaire i no tornà a mirar-ho dues vegades (tot i que els seus ulls sempre controlaven on eren tots els regals i, en especial, et tutú i aquells delicats *puants*).

Quan aquella nit es quedà sola a la cambra ja no li calgué dissimular i corregué a estirar sobre el llit el tutú i els delicats i fins *puants*. Se'ls mirà i remirà i passà els seus dits notant la delicadesa del teixit i la suavitat de la pell dels *puants*. Finalment, assegurà la porta amb un conjur i es despullà per vestir-se de ballarina amb uns mallots blancs i el tutú. Segué al llit i amb delicadesa es posà els *puants* i es nuà les tires als turmells i perquè quedés la llaçada ben plana i sense cap plec.

S'apropà a la seva immensa còmoda i, amb un passi de la seva mà, es transformà en un perfecte i complet taulell de maquillatge secret (i tan secret, si ho hagués vist la Teresa quin tip de riure s'hagués fet! I, el pitjor, l'hagués martiritzada a bromes tota la vida!). Aleshores, amb molta cura de no carregar massa la mà, es maquillà delicadament fins a deixar-se una cara perfectament blanca com la porcellana i un coll estilitzat sense cap arruga. Es delineà els ulls amb un negre ben obscur i els llavis amb un roig brillant i ardent i d'una capseta en tragué unes llargues i perfectes pestanyes que es col·locà amb una pràctica impròpia per a una bruixa (ho hauria après dels consells de bellesa de la Malèfica?).

Es tornà a mirar al mirall i es dibuixà una fosca ombra d'ulls emmarcant aquella profunda, seductora i intrigant mirada plena de ciència, però també de curiositat i sensualitat. Finalment, es recollí els cabells en un monyo i se'ls assegurà amb tres imperdibles abans de col·locar-se la reixeta de ballarina subjectant-los.

Per completar-ho tot tragué un dels seus preciosos secrets, una cinta elàstica per posar-se-la a la cintura, les cintes que fan servir les ballarines a les pràctiques per regular la respiració i assegurar-ne el ritme amb la posició. La cinta que ningú sabia que tenia, la cinta dels seus encontres secrets a l'habitació amb la seva mai declarada passió, el ballet clàssic.

Es dreçà i es contemplà admirada al mirall. Girà i regirà tractant de veure's per darrere i, finalment, va fer un silenciós conjur d'imatge reflectida per poder-se admirar per davant i per darrere alhora, extasiada. Naturalment, va començar a fer algun pas de ball mentre s'admirava. Però allò desencadenà una reacció en cadena i el tutú i els *puants* van prendre vida iniciant per ells mateixos una dansa que els féu posar de punta i traçar delicats passos perfectament executats per tornar a la primera posició, i la segona, i exigir a la Laura fer un *spagat*. Dreçar-se de nou sense arronsar les cames, flexionar-se i tocar amb els dits la punteta de les sabatilles amb les cames perfectament rectes. Saltar sobre les puntes tot bellugant els peus en una perfecta coreografia imitant les aletes dels peixos. Fer lèngüids recorreguts per l'habitació amb els braços resseguint els moviments i els dits en posició de ballet, *Port de Bras* per anar encadenant posicions,...

El ritme s'accelerà i obligà a la Laura, que aleshores ja estava amarada de suor a fer salts amb les cames perfectament esteses en horitzontal i els peus perfectament alineats per sobre del llit, ara en un sentit, ara en l'oposat, un seguit de revoltades. Doblegar el cos

endavant i endarrere fent un perfecte pont corbat amb els dits de les mans perfectament posats completant i marcant la posició, per veure's recolzada a terra amb les mans i alçar primer una cama i després l'altra amb un perfecte control redreçant-se després d'haver passat les cames sobre el cap i posicionar-les completament rectes a terra.

Però la seqüència no acabà aquí, inicià un conjunt d'alçament de cames que duia el seu genoll a l'alçada del nas amb la cama perfectament vertical i tot el cos alineat per seguir amb un altre conjunt de salts amb les cames en horitzontal, *plié*, noves flexions i recorreguts circulars a tot el voltant de l'habitació seguint el ritme i movent els braços compassadament com si nedés en un mar d'aigua, saltar amb els genolls flexionats, ara més ràpid, ara més lent...

Tres hores durà el conjunt de passos i moviments de ballet repassant totes les posicions i les principals figures executades amb la tècnica més depurada que deixaren la Laura completament xopa de suor i amb tots els músculs del cos completament adolorits, amb rampes i desfets de dolor i cansament. Els *puants* pararen en la primera posició i notà com el seu cos queia, ara ja res la controlava i el cansament la feia defallir.

Va caure, va caure rendida a terra i el seu nas topà amb un paper. Sense poder-se moure, solament va poder fer una bufada per apartar-lo un xic i, amb els ulls a ran de terra, poder-ne llegir el contingut. Eren les instruccions del tutú i els *puants* màgics! Explicava que, per defecte, el primer cop arrencarien en mode demostració, per tal de poder comprovar en una sessió totes les magnífiques possibilitats d'aquell conjunt de ballet. Naturalment, l'exercici es podia aturar i reprendre o alentir, simplement amb un copet de la mà a l'espatlla esquerra o bé fregant-la per alentir el ritme.

Aquella nit, la destrossada Laura va dormir a terra, incapaç de pujar al llit, i al matí va reunir difícilment prou forces per retirar-se el maquillatge i desar el tutú i *puants* al costat i seguir dormint a terra, va dormir fins ben entrada la tarda, quan despertà enmig de terribles dolors musculars!

Regals

La Victòria estava tan enfeïnada que ni se n'adonà del neguit de les tietes, però l'escola n'anava plena. De fet, les defugien quan les